

Arrest

nr. 124 221 van 20 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Gemeente KNOKKE-HEIST, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 10 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 20 januari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 februari 2014 met referentnummer X.

Gelet op de beschikking van 15 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SABLON, die loco advocaten K. VAN ZANDWEGHE en C. VERWILGEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Blijkens de stukken die de verzoekende partij toevoegt aan het verzoekschrift heeft zij op 2 augustus 2013 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie ingediend als echtgenoot van een Nederlandse burger.

Op 20 januari 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“In uitvoering van 52, §3, vijfde lid, gelezen in combinatie met artikel 69ter1, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of

Die op 30/08/2013 werd ingediend door

(...)

Om de volgende reden geweigerd:

(...)

Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij/zij zijn/haar aanvraag heeft ingediend

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de dertig dagen

(...)"

2. Over de rechtspleging

Door de verwerende partij werd noch een administratief dossier noch een nota ingediend.

Overeenkomstig artikel 39/59, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) worden de door verzoekende partij weergegeven feiten in deze zaak als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zouden zijn.

Verweerder verschijnt niet ter terechtzitting en is evenmin vertegenwoordigd. Blijkens het rechtsplegingdossier werd hij nochtans regelmatig opgeroepen voor de terechtzitting. Gelet op artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet wordt hij derhalve geacht in te stemmen met het beroep. Deze vaststelling heeft evenwel niet tot gevolg dat de Raad het beroep ook automatisch dient in te willigen wanneer toch blijkt dat de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld (cf. RvS 8 november 1999, nr. 83 348; RvS 20 maart 2001, nr. 94 124).

Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel luidt:

"De bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van art. 52 § 3 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

"Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

In tegenstelling tot wat het onderzoek doet vermoeden staat dus de samenwoning of de gezamenlijke vestiging niet ter discussie.

Daarvoor is het onderzoek trouwens ook te laat uitgevoerd.

Overeenkomstig Titel III afdeling C, onderdeel a) van de Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 moet de gemeente op het einde van de vierde maand, vanaf de datum waarop het attest van immatriculatie werd afgegeven, tot het onderzoek van de samenwoning over te gaan en de resultaten van het onderzoek onverwijld over te maken aan de Dienst Vreemdelingenzaken – Bureau gezinshereniging.

De aanvraag werd ingediend op 2 augustus 2013 en de eerste controle gebeurde pas op 4 december 2012, zijnde na 4 maanden.

Het gaat in deze dus om de discussie of verzoeker al dan niet zijn verblijf heeft in de gemeente Knokke-Heist.

Voor het begrip "verblijf" dient aangeknoopt te worden bij de Wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten en tot wijziging van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen. Art. 3 van die wet bepaalt:

De hoofdverblijfplaats is de plaats waar de leden van een huishouden dat uit verscheidene personen is samengesteld gewoonlijk leven, ongeacht of die personen al dan niet door verwantschap verbonden zijn, of de plaats waar een alleenstaande gewoonlijk leeft.

Art. 16 van het Koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister bepaalt dan weer in § 1:

De bepaling van de hoofdverblijfplaats is gebaseerd op een feitelijke situatie, dat wil zeggen de vaststelling van een effectief verblijf in een gemeente gedurende het grootste deel van het jaar.

Deze vaststelling gebeurt op basis van verschillende elementen, met name de plaats waarheen de betrokkene gaat na zijn beroepsbezigheden, de plaats waar de kinderen naar school gaan, de arbeidsplaats, het energieverbruik en de telefoonkosten, het gewone verblijf van de echtgenoot of van andere leden van het huishouden

In casu dient vastgesteld te worden dat er over nauwelijks een periode van een maand een onderzoek werd gedaan.

Dit is al te weinig op na te gaan of er wel sprake is van een verblijf ergo hoofdverblijf in de gemeente Knokke-Heist.

Niet alleen houdt men geen rekening met de werkomstandigheden van verzoeker, zijn lesrooster maar houdt men ook geen rekening met de tijdelijke emotionele zeer zware belasting in het gezin.

De tijdelijke afwezigheid zo daar eigenlijk al sprake van kan zijn heeft te maken met praktische noodwendigheden en een tijdelijke crisis.

Art. 17 van het desbetreffende Koninklijk Besluit bepaalt dan ook dat de hoofdverblijfplaats niet wordt gewijzigd door een tijdelijke afwezigheid.

In essentie dient vastgesteld te worden dat verzoeker naar de Nederlandse les gaat in Knokke-Heist er ingeschreven is in de VDAB en dat hij wel degelijk deel wil uitmaken van de desbetreffende gemeenschap.

Een en ander wordt overigens door de burens bevestigd.

Dat is precies de omschrijving van zijn hoofdverblijfplaats.

Als hoofdverblijf moet worden beschouwd de verblijfplaats waar iemand deelneemt aan het maatschappelijk verkeer, waar hij zich terugtrekt voor zijn privé-leven, waar het centrum ligt van zijn gezinsleven en waar hij, zo hij een bedrijvigheid buitenshuis uitoefent, na die dagtaak regelmatig terugkeert en er onafgebroken verblijft.

(RvS nr. 26.007, 7 januari 1986, R.A.C.E. 1986, z.p.; RW 1986-87, 1920, noot LAMBRECHTS, W.; Arr. R.v.St. 1986, z.p.)

Aldus is de bestreden beslissing onterecht genomen. Minstens dient een aanvullend onderzoek te gebeuren.

De bestreden beslissing getuigt niet van een correcte feitenvinding en werd daarom niet in alle redelijkheid genomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.

(Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 43.962, 27 mei 2010 <http://www.cce-rvv.be> (20 oktober 2011); T.Vreemd. 2011 (weergave), afl. 3, 278)

Alleszins is het zo dat het de DVZ dan wel de gemeente toekomt het bewijs te leveren dat verzoeker zijn verblijf niet op zijn adres van inschrijving heeft.

Vermits verzoeker wel degelijk op voormeld adres is ingeschreven geldt het vermoeden dat dit zijn hoofdverblijf is. Het komt de DVZ dan wel de gemeente voor dit vermoeden (met bewijs) te weerleggen.

Bij de beoordeling van betwistingen betreffende de gemeente waar iemand zijn hoofdverblijf heeft moet worden uitgegaan van het vermoeden dat de betrokkene inderdaad woont waar hij zich heeft laten inschrijven.

Dit vermoeden kan slechts worden ontkracht indien de aangebrachte gegevens van zodanige aard zijn dat zij in redelijkheid niet meer toelaten de valsheid van de inschrijving te betwijfelen. (R.v.St. nr. 25.282, 30 april 1985 Arr. R.v.St. 1985, z.p.; R.A.C.E. 1985, z.p.; RW 1985-86, 599.)

Verzoeker en zijn echtgenote hebben met de wijkagente, mevrouw MR, afgesproken dat mochten zij voor langere tijd afwezig zijn, zij haar verwittigen.

Verzoeker dient alleszins een machtiging tot verblijf te worden verleend."

3.2. Uit dit warrig middel distilleert de Raad dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624,).

De bestreden beslissing is genomen op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij niet verblijft op het grondgebied van de gemeente al waar zij haar aanvraag heeft verricht, zijnde Knokke Heist.

De verzoekende partij betwist in het verzoekschrift dat zij niet meer in Knokke Heist verblijft. Zij stelt dat zij Knokke Heist nog steeds als hoofdverblijfplaats heeft.

Vooreerst weze opgemerkt dat de verwerende partij een uitgebreid onderzoek heeft verricht en blijkens de stukken die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt, haar onderzoek samenvatte in een samenwoonstverslag van 7 januari 2014. Uit dit samenwoonstverslag blijkt dat noch de verzoekende partij noch haar echtgenote werden aangetroffen op het adres al waar zij zijn ingeschreven op volgende data's: 4 december 2013 om 18.30 uur; 6 december 2013 om 19.00 uur; 11 december 2013 om 19.15 uur; 12 december 2013 om 18.52 uur; 14 december 2013 om 17 uur; 20 december 2013 om 14.15 uur; 21 december 2013 om 09.35 uur; 23 december 2013 om 18.57 uur; 23 december 2013 om 20.40 uur; 24 december 2013 om 15.15 uur; 28 december om 12.5. uur; 6 januari 2014 om 15.28 uur; 6 januari om 19.20 en 20.45 uur.

De stelling van de verzoekende partij dat dit onderzoek zich over een te korte periode heeft uitgestrekt, kan niet gevolgd worden. Het onderzoek is uitgestrekt over een periode van meer dan één maand en het is opvallend dat noch de verzoeker noch de echtgenote kon aangetroffen worden. Zoals verzoeker stelt, mag verwacht worden dat het opgegeven adres een hoofdverblijfplaats is waar de leden van het huishouden gewoonlijk leven.

Voorts staan hun namen niet op huisbel of op brievenbus. Wat belangrijker is dat uit het buurtonderzoek bleek dat de echtgenote, zijnde ook de uitbaatster van het café-restaurant "het zonnetje" enkel naar de woonst komt als er geen "slapers" zijn; dat de echtgenote weinig gezien wordt en verzoeker wel maar enkel op dagen komt dat deze Nederlandse les volgt.

Waar verzoeker de bestreden beslissing verwijt geen rekening te houden met de werkomstandigheden van verzoeker, zijn lesrooster en de tijdelijke emotioneel zware belasting in het gezin en de praktische noodwendigheden blijkt uit de door verzoeker overgemaakte stukken dat de controles hebben plaats gegrepen hoofdzakelijk in december 2013. Verzoeker legt een deeltijdse arbeidsovereenkomst neer, doch deze is slechts afgesloten op 10 januari 2014 en kan dus de afwezigheid van verzoeker tijdens de controles niet verklaren.

De loonbrief van 27 december tot 31 december 2013 betreft slechts drie dagen. De aanwezigheid in de bibliotheek op 5 januari 2013 betreft niet een controledag en de treinticketten zijn "enkel" en kunnen niet een verblijf in Knokke Heist staven. De bestemming op de railpass is te verschillend om regelmatig verblijf in Knokke aan te tonen. De stukken die betrekking hebben op periodes na of voor de controles (aldus de cursus informatica, inschrijvingsformulier cursist IVO-CVO van het GO Knokke, cursus koken, talen en uurroosters tweede semester, cursus Nederlands breakthrough van 3 september tot 28 november 2013 inburgering) vermogen niet aan te tonen dat verzoeker in december 2013 wel degelijk zijn hoofdverblijf had in Knokke Heist.

Evenmin kan begrepen worden wat de reden van afwezigheid is van de echtgenote in hun woonst

Verzoeker maakt met zijn betoog en de stukken niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Tot slot weze nog opgemerkt dat de Raad in het kader van diens wettigheidstoetsing zich voor de beoordeling van het geschil dient te plaatsten op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en niet bij machte is om, zoals ook in het verzoekschrift wordt gevraagd, "een machtiging tot verblijf" toe te kennen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil op, overeenkomstig artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd de bestreden beslissing te "hervormen". Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep een "hervorming" tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN